

Tuần Báo Vô Vi

16 tháng 4 năm 2023

Số 651

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Lập trường không vững là sao?
- 2) Hành trình ngắn ngủi có đạt đạo không?
- 3) Biết đời là sao?
- 4) Tại sao làm người khó tiến?
- 5) Làm người cuộc đời rất ngắn ngủi?
- 6) Duyên nào đẹp nhất?
- 7) Chơn giác là gì?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) San Diego, 19-07-2005 2: 10 AM Hỏi: <i>Lập trường không vững là sao?</i> Đáp: Thừa lập trường không vững là tâm chưa dứt khoát. Kệ: Nếu thiếu dứt khoát tâm khó định Tâm không định đạo khó thành hình Hành trình lộn xộn khó minh tâm Chuyển hóa thâm sâu đời dứt khoát.	2) San Diego, 20-07-2005 2: 23AM Hỏi: <i>Hành trình ngắn ngủi có đạt đạo không?</i> Đáp: Thừa hành trình ngắn ngủi không đủ nhân. Kệ: Sửa mình tiến hóa tâm an định Khai thác chính mình tự giác minh Chuyển hóa thâm sâu rõ nhiệm màu Thành tâm thực hành rõ cơ cầu.
3) San Diego, 21-07-2005 9: 45 AM Hỏi: <i>Biết đời là sao?</i> Đáp: Thừa biết đời là biết sự sống còn hiện tại. Kệ: Biết mình biết họ rõ ràng an Thiếu đức không tu tự bằng hoàng Triển hóa không thông không quý đạo Duyên lành tái hợp tránh bằng hoàng.	4) San Diego, 22-07-2005 9: 45 AM Hỏi: <i>Tại sao làm người khó tiến?</i> Đáp: Thừa ôm lấy chuyện đời quá nhiều. Kệ: Động loạn si mê vì thiếu trí Không thông không tiến nghiệp đời chuyển Sửa mình tự tu thấy rõ huyền Chuyển hóa thâm sâu đời với đạo.
5) San Diego, 23-07-2005 9: 55 AM Hỏi: <i>Làm người cuộc đời rất ngắn ngủi?</i> Đáp: Thừa sự lo âu quá nhiều động. Kệ: Minh tâm đời đạo sống thân an Quý thương người khổ tình ban chiếu Học xong đời đạo sống bình an Thành tâm tu luyện chẳng bằng hoàng.	6) San Diego, 24-07-2005 7: 45AM Hỏi: <i>Duyên nào đẹp nhất?</i> Đáp: Thừa duyên trời đẹp nhất. Kệ: Giáng lâm tại thế không ngừng nghỉ Gom gọn thân hình trí triển minh Khai triển không ngừng duyên thoát tục Tự minh tâm đạo tâm thanh tịnh.
7) San Diego, 25-07-2005 8: 00 AM Hỏi: <i>Chơn giác là gì?</i> Đáp: Thừa chơn giác là hoàn toàn thức giác. Kệ: Cảm minh dứt khoát tự phân minh Quý tướng Trời cao may mắn đến Hủy diệt sân si tự thức cam Hành vi thanh thoát khai minh đạo.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 26 (tiếp theo)

...

“Lấy không làm đích khỏi tông ngoại lai”: Chúng ta lấy không làm đích, không có tông những tư tưởng, những thành công của người khác, mà chúng ta cứ đem vào ước vọng cái đó. Tu trong động, làm sao tu? Quá động! Quá ngu xuẩn! Làm sao tu? Chúng ta phải sửa từ từ đi đến, rồi mới hoàn thành sự việc và sự thành công đó mới về với chúng ta. Còn cái này cứ đặt người này nay hay hơn tôi, người đó giỏi hơn tôi, làm sao tu được? Không thể tu được! Đó là tạo ngu cho mình mà thôi. Không chấp nhận học để đi tới là không bao giờ đạt được.

“Khai thông tự giải dồi mài”: Tự hành mới khai thông, lúc đó chúng ta giải tất cả những sự trược ô, rồi dồi mài trong chu trình tiến hóa.

“Sửa sai tiến bước lập đài thanh cao”: Chúng ta sửa sai, chúng ta tiến bước. Lập đài thanh cao, lập một tâm tư sáng suốt. Đứng trước mọi sự động loạn, đau khổ, so đo, nhưng tâm ta vẫn giữ sự thanh thản để tiến hóa.

“Âm thanh lắng cảnh lắng màu”: Ở thế gian, nhưng lời nói đều khác nhau, lắng cảnh lắng màu.

“Quy về một cõi thâm sâu đạo đời”: Rốt cuộc cũng quy về một cõi thâm sâu đạo đời. Phải trở về sự siêu diệu, từ đời qua đạo đều có sự thâm sâu ở bên trong. Mỗi mỗi phải quy về một cõi. Rốt cuộc cũng phải quy về một cõi.

“Tu thời chơn lý không rời”: Tu thì không bao giờ rời bỏ chơn lý, phải lấy sự thật làm chơn ngôn để tự sửa mình.

“Đạt nơi thanh tịnh học nơi dung hòa”: Đạt thanh tịnh và học sự dung hòa tiến triển của nội tâm. Chúng ta càng ngày càng mở, càng thanh nhẹ, chớ không phải chúng ta học để đấu lý, để ăn thua với thiên hạ. Chúng ta không có cái đó, chúng ta phải sửa mình, phải khiêm tốn. Chúng ta thấy rằng cái gì cũng cần phải học, bất cứ ở đâu đến cũng phải học để tiến. Nhưng mà học bằng cách nào? Chúng ta hành trì cái phương pháp để mở tiến, là phương pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, lấy tiêu

chuẩn để khai triển tâm linh. Khi chúng ta khai triển tới đó, chúng ta hiểu tới đó cũng đủ rồi, lần lượt chúng ta sẽ hiểu thêm. Phải tu thêm, mới hiểu thêm nữa. Còn nếu không tu thêm, làm sao hiểu thêm được? Không chịu hành mà muốn biết hết mọi sự việc. Làm sao được? Phải từ từ chứ!

Các bạn phải hiểu rằng không nên gấp! Cái gì ở thế gian cũng cho chúng ta thấy, việc gì chúng ta thiếu thốn, thì chúng ta uất ức. Chưa đạt tới sự công bằng của trời đất thì uất ức, rồi muốn đi tới sự công bằng đó lại gấp rút. Nhưng mà các bạn gấp rút chừng nào thì nó chậm lụt chừng nấy. Hỏi tại sao vậy? Cứ đòi đi tới mà không chịu hành. Phải đi từ cái một rồi tới hai, tới ba. Đi lần lần mới giải quyết được. Không chịu giải quyết, không chịu hành, mà muốn đạt tới một cái rệt, làm sao được? Phải có sự dày công. Ở thế gian cho chúng ta thấy một người giàu có, họ cũng khổ trí lắm mới có được. Một người lực sĩ đi nữa, họ cũng phải học, phải hành, phải khổ hạnh luyện tập rồi họ mới mạnh được. Còn chúng ta không có luyện tập, cứ cầu ơn trên cho tôi, rồi tôi được. Đâu có được!

Căn nguyên của chúng ta có tốt cách mấy đi nữa. Trước kia chúng ta làm vua, làm chúa, làm con ông Trời cũng vậy đó. Bị sa đọa xuống thế gian, phải thực hành để đi tới, phải sửa mình để đi tới, phải chịu đựng những sự bầm dập mới tiến tới. Không nên nói căn cơ tôi nhẹ, rồi tôi đạt được. Không được đâu! Phần nào cũng phải học. Căn cơ nhẹ trên Trời xuống thế gian để làm gì? Xuống thế gian phải đồng học như mọi người, phải thực hành như mọi người mới tiến tới được. Chớ không cho ta đây là số một, không có điều đó!

Cho nên, tôi tu tới ngày nay, tôi thấy tôi dốt nát, tôi thấy tôi cần học rất nhiều. Nhờ các bạn, tôi mới được tu, nhờ các bạn tôi mới hiểu đạo càng ngày càng nhiều hơn. Một sự đóng góp vô cùng triền miên để dạy dỗ tôi. Tôi rất cảm ơn được gần các bạn, tôi rất sung sướng được học với các bạn. Nếu

tâm tư mọi người đều như thế đó, thì chúng ta chỉ có tiến triển, chứ không có thụt lùi. Không bao giờ đi thụt lùi, không có bị cảnh sa đọa. Tự đắc là sa đọa. Cho ta hay, cho ta giỏi là bị sa đọa. Cho ta mình, người khác tối là không được. Cũng phải học, phải hòa đồng để học, để tiến triển, bởi chơn lý là vô cùng tận, chúng ta phải học. Không có giới hạn. Nếu chúng ta cho đó là được, là chúng ta đã giới hạn chơn lý rồi, chơn lý đâu còn giá trị gì mà chúng ta ca ngợi vô ích. Thấy không? Chúng ta không được quyền giới hạn và việc hành chúng ta không được đậm chân tại chỗ. Phải tiến mãi!

Cho nên, các bạn có cơ hội để đàm đạo trong tình thương của bạn bè để tìm sự thâm sâu sẵn có trong nội tâm chúng ta. Thương yêu và xóa bỏ hận thù để đi tới sự sáng suốt dẫn giải tâm linh tiến hóa rõ rệt. Những người tu mà hành đúng là người chỉ tự sửa lấy người mà thôi, chứ không được quyền sửa người khác.

Cho nên, chúng ta càng tu, thì càng được học hỏi nhiều. Nếu chúng ta giữ lập trường như vậy thì sẽ học hỏi được nhiều. Còn nếu lập trường chúng ta ngược lại, chúng ta muốn chủ trị, muốn giáo dục thiên hạ, muốn đề đầu thiên hạ, cái đó không bao giờ được tiến đâu! Bạn chỉ nói nghe hay, đúng như vậy, mà giới hạn, không có tiến nữa. Bạn hòa đồng để học thì bạn mới tiến. Ông Trời còn phải phân thân xuống thế gian để học. Nếu chúng ta giỏi, vậy ông Trời ở đâu? Ông Trời còn phải phân thân là ông Trời đưa phần hồn của chúng ta xuống đây lẫn lộn với vạn linh tại thế, lẫn lộn với sự yếu hèn mê muội và để dẫn dắt sự yếu hèn mê muội đó trở về tự giác, sáng suốt.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Atlantic city, ngày 10 tháng 9 năm 1998

Quân bình tự đạt thật thanh cao
Rõ lẽ cần khôn tự bước vào
Chiếu cố tâm lành duyên tận độ
Thực hành chánh pháp niệm Nam Mô
Trì tâm khai triển bước vô
Điểm quang thanh nhẹ Nam Mô thực hành
Nằm trong định luật hóa sanh
Duyên may lại có hướng thanh đạt hòa
Tự mình thức giác thật thà
Trì tâm tu luyện chan hòa tình thương
Ánh trăng ban chiếu gieo gương
Toàn năng hướng độ yêu thương muôn loài
Sống trong ban chiếu chiếu hoài
Duyên may tự đạt chẳng sai chút nào
Khai thông từ thấp đến cao
Chẳng còn duyên nghiệp thanh cao độ đời
Bình tâm học hỏi kịp thời
Trời ban tình đẹp nơi nơi cảm hòa
Gốc là nguồn cội một Cha
Tình ba vũ trụ chan hòa yêu thương
Khai thông tự mở trí đường
Khiêm nhường tu tiến yêu thương độ hành
Khai thông nguyên lý bức tranh
Trời ban tình đẹp âm thanh cảm hòa
Cùng chung huynh đệ một nhà
Cùng chung xây dựng cùng hòa tiến lên
Cần khôn vũ trụ sẵn nền
Thương yêu tha thứ chẳng quên luật trời
Cảm minh nguyên lý thanh thoi
Sanh trụ hoại diệt hợp thời thăng hoa
Cảm thông nguyên lý gần xa
Tâm không dấy động chan hòa yêu thương
Vía hồn thanh thản dựa nương

Cùng chung tiến hóa cùng đường tự tu
Quán thông giải tỏa mê mù
Độc thơ tự thức tự tu hoài hoài
Thế gian chẳng có ai tài
Trí tâm thanh nhẹ tiến hoài không ngưng
Thành tâm khai triển từng bừng
Chiều sâu ánh sáng vô cùng thâm sâu
Thực hành ngắn gọn về mau
Chiều sâu tâm đạo lâu lâu thức tâm
Thành tâm tự hát tự ngâm
Đời là tạm cảnh ta tầm đến nơi
Chúc anh thanh tịnh nghỉ ngơi
Pháp Luân Thường Chuyển tự xoi điểm trời
Khai thông tâm điểm buông lời
Chơn ngôn tận độ tự rời tham sân
Cần khôn vũ trụ cao từng
Gần xa cũng vậy lần lần sửa tu
Xứ ta pháp sáng chẳng mù
Không tu thuyết lý tạo mù tạo mê
Cảm ơn nhà báo chấp mê
An ninh không có lại quê hơn người
Vía hồn loạn động không tươi
Khổ mà không biết người người chán chê
Không thông nói láo tạo nghề
Bươi bươi móc móc mãi mê thực hành
Chẳng còn ý nghĩa cao thanh
Từ bi không có ở ăn khó hòa
Luận văn bày đặt phá nhà
Tâm không đạo đức khó hòa nơi nơi
Vui hành trí tuệ thanh thoi
Mặc đời phê phán tình trời vững tin
Mong anh khai triển tâm linh
Thương yêu tha thứ chính mình tự tu.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.10 PHẨM LITTA

92. CHUYỆN ĐẠI BẢO VẬT (Tiền Thân Mahasara)

Chiến trận cần anh hùng... ,

...
Người nữ tỳ canh gác, thỉnh thoảng nhìn qua nhìn lại rồi lại bắt đầu ngủ gật. Con khi cái biết người nữ tỳ đã lơ đãng, liền leo xuống mau như gió, lấy sợi dây chuyền lớn đeo cổ, leo lên cũng mau như gió, ngồi núp giữa các cành cây. Rồi sợ các con khi cái khác thấy, nó giấu sợi dây chuyền vào một cái lỗ cây và ngồi canh gác với dáng điệu bình tĩnh.

Người nữ tỳ tỉnh dậy, không thấy sợi dây chuyền, quá run sợ, không thấy có cách gì khác liền la to:

- Có người đàn ông lấy cắp sợi dây chuyền của hoàng hậu rồi chạy trốn.

Những người canh gác từ nhiều phía tụ họp lại, nghe người nữ tỳ la, liền báo cho vua biết. Vua ra lệnh bắt tên ăn trộm. Họ chạy ra khỏi công viên, đi tìm tên ăn trộm khắp nơi. Một kẻ dân quê đang lễ bái, nghe tiếng la, liền hoảng sợ bỏ chạy. Thấy vậy, các người ấy nghĩ nó là thằng ăn trộm bèn đuổi theo, bắt nó, đánh nó, và nói mĩa mai:

- Đồ ăn trộm ác độc kia, ngươi lấy cắp đồ trang sức đắt tiền như vậy để làm gì?

Người dân quê suy nghĩ: “Nêu ta nói không lấy, mạng sống ta hôm nay không còn nữa. Chúng sẽ đánh và giết ta. Vậy ta hãy nhận là có lấy”. Nó nhận có lấy, liền bị trói và dẫn đến vua. Vua hỏi nó:

- Có phải ngươi lấy đồ trang sức đắt tiền?

- Thưa thiên tử, tôi có lấy.

- Nay vật ấy ở đâu rồi?

- Thưa thiên tử, vậy quý giá đối với tôi, tôi lấy để làm gì? Tôi là người từ trước không bao giờ có được cái giường chiếc ghế. Nhưng người triệu phú bảo tôi lấy đồ trang sức đắt tiền ấy. Tôi lấy và giao cho ông ta rồi. Ông ta biết đồ trang sức ấy.

Vua truyền gọi người triệu phú và hỏi ông có lấy đồ trang sức quý giá từ tay người dân quê ấy không.

- Thưa thiên tử, có.

- Đồ ấy ở đâu rồi?

- Tôi đã đưa cho người cố vấn tế tự của ngài.

Người cố vấn tế tự được gọi và được hỏi như trước. Ông thú nhận có lấy và đưa cho người nhạc trưởng. Người nhạc trưởng bị gọi và hỏi, liền khai đã đưa cho một người kỹ nữ như là một món quà tặng. Người kỹ nữ bị hỏi, trả lời cô không lấy. Trong khi hỏi chưa xong thì mặt trời lặn, Vua nói:

- Nay hết giờ rồi, ngày mai tiếp tục việc này.

Vua giao năm người ấy cho các vị đại thần và đi vào thành.

Lúc ấy Bồ Tát suy nghĩ: “Đồ trang sức này bị mất ở trong công viên. Kẻ dân quê này ở ngoài công viên và cửa có lính gác thì không thể vào trong công viên cũng không thể lấy và chạy trốn ra ngoài được. Người nghèo khổ này nói: Tôi đã

đưa cho người triệu phú, có lẽ vì để tự giải thoát cho mình thôi. Còn người triệu phú nói: Tôi đã đưa cho người cổ vấn tế tự, có lẽ vì muốn làm cho kẻ ấy thành đồng lõa để cùng được thoát ra. Còn người cổ vấn tế tự nói: Tôi đã đưa cho người nhạc trưởng, có lẽ vì nghĩ rằng nhờ người nhạc trưởng, sẽ sống vui trong nhà tù. Người nhạc trưởng nói: Tôi đã cho người kỹ nữ, với hy vọng mình sẽ được hưởng lạc thú với người kỹ nữ ở trong tù. Cả năm người này không thể là người ăn trộm. Trong công viên có nhiều loài khỉ. Vật trang sức có lẽ đã rơi vào tay một con khỉ cái!”.

Nghĩ vậy, Bồ Tát đi đến yết kiến vua và thưa:

- Thưa Đại Vương, hãy giao những người ăn trộm cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ tìm kiếm ai đã làm việc này.

Vua chấp thuận, giao những người ăn trộm cho Bồ Tát. Bồ Tát cho gọi những người làm công và bảo:

- Hãy cho năm người này ở trong một chỗ, canh gác xung quanh, lắng tai nghe họ nói những gì và báo cho ta biết.

Nói xong, Bồ Tát ra đi, và các người ấy làm theo lời dặn. Trong khi cả năm người đang ngồi tù, người triệu phú nói với người dân quê.

- Này đồ dân quê ác độc kia, ta với ngươi trước đây không có gặp nhau. Vậy sao ngươi nói người đưa cho ta đồ trang sức ấy?

- Thưa ông đại triệu phú, tôi không bao giờ biết đến cái giường, cái ghế đầu với chân bằng lõi cây được gọi là quý giá. Tôi nghĩ tôi nương nhờ vào ông mới được giải thoát, nên tôi nói vậy. Mong ông chủ chó giận tôi.

(còn tiếp)

